

Dana Dembinski și Patric Petre Marin

VREMEA OPORTUNITĂȚILOR

FUNȚIONARUL DESTINULUI de Horia Gârbea • **TEATRUL INOPORTUN DIN BUCUREȘTI** • Data premierei: 14 octombrie 1991 • Regia: Felix Alexa • Scenografia: Irina Solomon, Dragoș Buhagiar • Distribuția: Dana Dembinski, Patric Petre Marin, Tomi Cristin.

Doar timpul și publicul vor valida oportunitatea Teatrului Inoportun, ivit într-o seară de toamnă pe harta sentimentală a iubitorilor de teatru din capitală. Locul de naștere — albastra, cocheta Sală mică a Palatului copiilor — nu va fi sediul său definitiv din simplul motiv că acest teatru este itinerant. Un prim argument în favoarea oportunității apariției sale ca non-instituție de mare flexibilitate organizatorică (în funcție de sponsorii ce își vor oferi sprijinul) și repertorială (în funcție de autorii români și străini ce vor fi aduși la rampă în insolite modalități teatrale).

Discursul inaugural, rostit pe un ton defel protocolar de criticul Marian Popescu — vicepreședinte al UNITER, instituție care patronează această inițiativă — a dezvăluit geneza londoneză a acestei trupe, ai cărei membri fondatori (Gabriela Sârbu, manager general, Horia Gârbea, manager literar, Marian Popescu, director artistic), aflați în țara lui Shakespeare, au hotărât că trebuie să materializeze cât de curând și cât mai eficace experiența dobândită cu

ocazia festivalului internațional la care participau și care îi pusese în contact cu variatele modalități de a face teatru astăzi în lume.

Funcționarul destinului — poate nu cea mai reprezentativă creație dramatică a tînărului Horia Gârbea, de formație inginer, de vocație poet, critic, dramaturg —, fiind scrisă special pentru acest început de drum, a fost calibrată pe măsura mijloacelor materiale modeste avute la dispoziție.

Demarînd în manieră pirandelliană, dar cu record apăsător la actualitate (un agent comercial își debitează alb sloganurile publicitare), «acțiunea» se deplasează din sală pe scena fără cortină unde este sugerat din câteva replici, câteva elemente de decor și recuzită, un cămin conjugal al cărui echilibru se dovedește precar.

Obsedat de tribulațiile cuplului, autorul izbutea în **Doamna Bovary sînt ceilalți** («Teatrul azi» nr. 3-4/1991) un tur de forță printr-o ingenioasă translocare a materiei conflictuale preluate în chip surprinză-

tor și dezinvolt din repertoriul universal și autohton (**Hamlet și Năpasta, Faust și O noapte furtunoasă, O scrisoare pierdută**).

De astă dată, Horia Gârbea se rezumă la un simplu exercițiu în stilul postmodernismului: extrapolarea unui incipient conflict psihologic în ambianță de comedie boulevardieră prin aportul unui personaj-deus ex machina, care-și declară identitatea «teatrală» și are o prezență evanescentă. Ceea ce îi și permite — după ce aprinde scînteia senzaționalului încercînd să dinamiteze obtuzitatea — să dispară, în lumina reflectoarelor rămînînd doar cei doi soți abandonaji unei absurde inerții existențiale, incapabili să se acomodeze cu relativitatea propriilor lor sentimente.

După ce a făcut proba talentului său pe scena Studioului Casandra, Felix Alexa debutează ca profesionist orchestrînd (poate mult prea discret) evoluția actorilor Dana Dembinski, Tomi Cristin și Patric Petre Marin, pe această partitură în cheie eclectică, menită, pe de o parte, să semnaleze estomparea afectivității și lipsa profunzimii, pe de altă parte să amendeze practica simulacriului, a paștei.

IRINA COROIU